

בדברי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

ר'ח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

מנהגינו לטנן החיטים לפסח

כתב בספר חקת הפסח למהר"ש צאלח זצ"ל בזה"ל: הירק שמטננים בו את החטים, אין לוקטין אותו אלא מחצות היום ולהלן, אם לא היה אותו היום מעונן, כי שיהא נגוב מן הטל. ואף על פי שאמרו רבותינו ז"ל (יומא כ"ח ע"ב), יומא דעיבא כוליה שמשא. לאו להכי אשתיל, דלהחמיר אמרו. אבל לפני זה, או שהיה מעונן, אין לוקטין אותו. ואם ליקט אסור לטנן בו. ועיין הרח"א (מקראי קודש).

והרה"ג שאול רצאבי שליט"א בחיבורו בארות שאול סיכם וביאר המושך בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר ה' (ויקרא י. א.)

מובא במדרש הגדול, על פסוק זה: זה הדבר נאמר לו למשה בסיני ולא ידעו, עד שבא מעשה לידו. אמר לו משה לאהרן אחיו, לא מתו בניך אלא על קדושתו של הקב"ה. וכיון שידע אהרן שבניו ידועי המקום הם, שתק וקבל שכר על שתיקהו שנאמר 'ידם אהרן'. מכאן אמרו כל המקבל עליו ושותק סימן יפה לו. ועל ידי דוד הוא אומר, 'דום לה' והתחולל לו' (תהלים לו. ז). ועל ידי שלמה הוא אומר, 'עת לחשות ועת לדבר' (קהלת ג. ה), עתים לכל, עתים שאדם שוחק, עתים שאדם מדבר.

רב מני דמיכת אחתיה (מתה אחותו), סלקין (עלו) רב אבון וחבריה למחמיה ליה (לנחמו). יתבון והוא שתיק (ישבו והוא שותק). אמרי ליה (אמרו לו), רבי לית את אמר לן חדא מלתא מלין דאורייתא (אין אתה אומר לנו דבר אחד מדברי התורה). אמר להון (להם), הא ענתא דיהון אריותא שתקין ותעליא שרקין (זה הזמן שיהו האריות שותקים והשועלים מדברים), דאמר שלמה 'עת לחשות ועת לדבר'. שלח ליה מר עוקבא לרב אליעזר, בני אדם עומדין עלי ובידי למסרן למלכות, מהוא (האם אמסרם)? שרטיט וכתב ליה, 'אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני' (תהלים לב. ב), אף על גב דעוד רשע לנגדי, אשמרה לפי מחסום. הדר שלח ליה וחזר ושלח לו, קא מצערי לי טובא והם מצערים אותי הרבה. שלח ליה, 'דום לה' והתחולל לו' (שם לו. ז). אתה דום לה' והוא מפיל מהן חללים חללים, השכם והערב עליהן לבית הכנסת והן כלין מאליהן. הדבר יצא מפי ר' אלעזר ונתנהו לגניבא בקולר. הוי 'דום לה' והתחולל לו'.

לעולם ילמד אדם עצמו להיות דומם ומודה על כל מדה ומדה בין טוב ובין רע, שהכל בדין והכל במשפט ואשרי מי שזוכה לכך. וכן הוא אומר 'טוב ויחיל דומם לתשועת ה' (איכה ג. כז) ואומר 'ישב בדד וידום כי נטל עליו' (שם ג. כח), עכ"ל.

למדנו שיש לאדם לידע מתי לדבר ומתי לחשות. ובנוסף לזאת להודות לה' על מה שנתן לו הן לטוב והן למוטב. ואם לא יתחנכו ר"ל ירגילוהו לפקוח עינים על זאת מקטנותו יגדל מלא תלונות ותואנות ומרירות על מה ולמה עלה כך בגורלו. כי אין לך אדם שאין לו יסורין. וטבע האדם להראות כלפי החוץ את יסוריו, הן בהבעות הגוף הן בחוסר שלוות רוחו במהלך חייו והן באמירות פיו. וכל מה שהוא מגיב ועושה, בני ביתו הסמוכים לו חווים יחד עמו, ובדרך כלל ילדיו ממשכים בדרכו. ודברים אלו מצויים מאוד כאשר יש סכסוך בין השכנים, או כאשר ההורים מקבלים טלפון מגורמים מסוימים אשר עשו להם עוול. והאמת אומר, שזה מאוד מאוד שכוח גם ללא גורמים חיצוניים, אלא בביתו של האדם ובארבע אמותיו, כאשר הילדים לא עושים רצונו, אזי הוא מתלהט וחתמו בערה בו. ולצערינו הוא דבר מורגל ובפרט אצל הנשים, שהן עובדות קשה מאוד בצרכי ארגון וסדור הבית, בעמל וזיע רב, ובא לו אחד הילדים, לא רק שאינו נותן יד אלא אף הופך ומלכלך. ולא בילדים קטנים עסקינן אלא בגדולים.

ובכדי שלאדם יהיה קל לעצור את עצמו, ובפרט כשמצערים אותו. יזכור שקב"ה מודד לאדם מדה כנגד מדה. ר"ל, כאשר אדם משליך על ה' יהבו, כביכול הקב"ה אומר, אם אתה סומך עלי אזי אני אדאג לך ואטפל בכל המרעיעים לך. אך כאשר האדם תופס את המושכות בידיו ומנסה בכוחו או בחכמתו להילחם בשני, נמצא שכביכול ח"ו אינו סומך על בורא עולם וע"כ משיבים לו באותה מדה מן שמיא ולא מסייעים לו. וכך היתה מדת אבותינו הקדושים יהודי תימן. על כל צרה שבאה עליהם מאומות העולם היו מתכנסים בבתי כנסיות ועורכים תפילות. הן אם היא צרת הרבים והן אם היא צרת היחיד, היה מתפלל האדם בשברון לב, ולא היה חולף זמן והגוי היה נופל שדוד והסיפורים רבים ותמצאם בספרים.

וכיון שכל ענייננו מתחיל בענין אבילות אהרן הכהן על בניו, על כן נעלה דבר חשוב בנושא והוא: אמת ונכון שמנהגינו לחנך הקטנים במנהגי אבילות כאשר ח"ו אירע להם אבל לא אליכם ולא לאף אחד מישראל וכמובא בשע"ה יוד"ס סי' קפ"ו הי"ג. אך לא נכון הדבר להביא ילדים לבית האבל דאין הם מבינים כלל בדברים אלו, ולא עוד אלא שאינם יושבים בשקט אלא מחפשים להם תעסוקה ומסיחים דעת המנחמים. ואף גם כאשר יש ילד אבל ב"מ, ורוצים חבריו הילדים לנחמו. יבואו רק עם גדול עמהם שיכנים וידריכם מראש ויתלווה עמהם לבל יקלו ראש. ולא אליכם ולא על אף אחד מישראל, בדידי הוה עובדא כאשר הייתי כבן תשע נפטר עלי אבי בר מנכון, וחינכוני בכל דיני הקבורה והאבל והדבר חרוט לי בזכרוני לפרטי פרטים. ובאו כיתתי עם המורה באחד הימים לנחמני, והתיישבו סביב אחת השולחנות שלא כל כך היה קרוב אלי, וקמתי והתקרבתי אליהם וישבתי על כסא, ואמרו לי הגדולים, תשב קרוב אך על גבי הקרקע. והמורה סיפר סיפור על עולם האמת וכו' כאשר כל הילדים כולם מאז שנכנסו ועד שיצאו ישבו בדומיה. ולאחר סיום הסיפור הארוך, ניחמוני והלכו בחזרה לבית הספר. וכל זאת כתבנו כי לצערנו היום רבתה הפירצה, ורבים ההורים שמביאים ילדים ולא משיגים עליהם. וזו היא חובת ההורים, לעשות רצון יוצרם לכבד את המקום ב"ה ע"י שמכבדים רצונו לעשות רצונו כרצונו. והקב"ה יצילנו מכל צרה וישמענו בשרות טובות וישועות קרובות, אמן.

לשאגלת רבים: "זוכר למחצית השקל" ניתן לתת גם אחרי פורים, דויל בתך טעמא.

מחצית השקל בומן בית המקדש התחלתה היתה מר"ח אדר בשביל ששיגיגעו לר"ח ניסן כבר נתנו טולם, מפני ציווי ה' ב"ה, שמר"ח ניסן יקרב קרבנות התמיד מתרומה חדשה, א"כ זמנה עד ר"ח ניסן.

מחידושי רבותינו

פתרונות לפרשת 'ויקרא'
אחודה חידה! האות א' דויקרא.
הזוכה: אחאי עמר.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

אחיה זיכה!
הם תמיד מוליכים
אך מעט מעמידים
ונמצאים תמיד יחדיו
אך לא הרבה פעמים
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וכו' (ויקרא ט. ה)
כתב רש"י ז"ל, שהיה אהרן בוש וירא לגשת. אמר לו
משה, למה אתה בוש לכך נבחרת, עב"ל.
חיים שאל, למה אמר בוש וירא, ב' לשונות מה הוא.
ועוד, למה אמר לו משה, למה אתה בוש, ולא אמר למה אתה בוש וירא.

ועוד, מה ענין הבושה והיראה הזו.
אלא ידוע מאמר רז"ל על פסוק (שמות כ. יז) 'ולמען תהיה יראתו על פניכם', זו הבושה. הרי לך שהיראה
מה', היא הבושה ממנו שהוא מרום על כל, וזוהי יראת הרוממות. ועוד יש בושה לשון עכוב ואיחור כמו (שופטים ג.
כה) 'ויחילו עד בוש' וכן (שמות לב. א) 'כי בושש משה'. והנה אהרן בחיר ה' היתה בו יראת ה' תמימה יראת הרוממות
שהיא מפני הבושה ולא יראת העונש. לכך לא הספיק בתיבת ירא לבד שאלו אמר שהיה אהרן ירא לגשת אל
המזבח היינו אומרים שזוהי יראה פחותה שהיא יראת העונש. אבל עתה שאמר בוש וירא למדנו שהיתה יראתו
יראת הרוממות.

והנה משה שהיתה יראה זו קטנה בערכו כמו שאמרו רז"ל על פסוק (דברים י. ברכות לג) 'ועתה ישראל מה ה' אלקיך
שואל מעמך כי אם ליראה'. אמר לו למה אתה בוש לכך נבחרת. והביאו רז"ל משל על זה ואמרו, משל למה
הדבר דומה למלך בשר ודם שנשא אשה והיתה מתביישת מלפניו, נכנסה אצלה אחותה, אמרה לה אחותי, למה
נכנסת לדבר זה, לא שתשמישי את המלך, הגיסי דעתך ובואי שמישי את המלך. כך אמר לו משה לאהרן, אהרן
אחי, למה נבחרת להיות כהן גדול, לא שתשרת לפני המקום, הגיס דעתך ובוא ועבוד עבודתך ע"כ. הנה זה
המשל רומז לכל מה שאמרנו למעלה. ויש להבין את זאת למה משה סירב בנבואתו ואהרן לא סירב בכהונתו.
גם למה משה אמר מי אנכי ואהרן נתיירא.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אבל יש לך לדעת מזה דלנבואה נאה לסרב ולכהונה לא נאה לסרב. משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שבא לתת גדולה ושררה
לאחד מעבדיו. אם בא לסרב לומר מה אנכי ומה ביתי כי תעשה לי חסד גדול כזה, כמה טוב ויפה הדבר הזה. אבל אם יצוה המלך לאחד
מעבדיו לעמוד לפניו ולשרתו מה יש לו לעשות, הוי אומר לקום בזריוות לאמר הנני ויקרב לעבוד את המלך ביראה ופחד. כן הדבר הזה
בענין הנבואה והכהונה. ומה שאמר משה בסרבנות (שמות ג. יא ויש ד. יג) 'מי אנכי' 'שלח נא ביד תשלח', הוא להיותו במדת הענוה. וכן אהרן
נתיירא, להיות מדתו מדת היראה כידוע. ומה שאמר משה למה אתה בוש ולא אמר בוש וירא או ירא לבד. כי לא ימחה על היראה ח"ו.
אדרבה מצוה גדולה היא שמוהיר עליה בכל מקום לכל ישראל ליראה את ה' הנכבד והנורא. כל שכן וק"ו לאהרן הכהן

המשך בעמוד הבא

אגרת מהרי"ץ

פתיחת איגרת מהרי"ץ וצוק"ל לפרטי דיני הפסח אשר אח"כ מונס והולך

הקהל הקדוש הי"ו ויציל אתכם מכל צרה וצוקה אמן כן יהי רצון. לא נעלם מכם מצבינו מכל צד ומכל פנה מדוחק הזמן ותוקף הגלות,
צפו מים על ראשינו וגדול שבכולם דוחק הפרנסה ומיעוט המשא ומתן. והקב"ה כל מדותיו צדק ואמת לא עבד דינא בלא דינא.
צריכים אנו ניתן לב לשוב בתשובה שלימה, והוא מרחם על בריותיו. ונשתדל בתפלה ובעסק התורה ובעסק חסדים, וכנגד
כולם עסק התורה, שנאמר (וירא ג. לו) זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים. ובכל מה שהענישה תורה
לעוברי רצונו, סיימה תורה (דברים כח. מה) כי לא שמעת בקול ה' אלדיך וכו', ופירשו בו חז"ל על עון בטול תורה. וכן גבי יהושע על פסוק
(יהושע ג. ה) ויאמר שר צבא ה' וגו' עתה באתי, ותרגום מוכיח על ביטול תלמוד תורה, כען אתיתי להתפרעא מינך. וכאמרו מפני רוע
מעלליך אשר עזבתני (דברים שם כ). ואמר התנא (אבות פ"ו מ"ג) בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת אוי להם לבריות
מעלבונה של תורה. ואם ביטלת מן התורה, יש לך בטלים הרבה כנגדך (שם פ"ד מ"י). הא למדת מכאן שאין לך עונש גדול וצרות באות
על שוניאיהם של ישראל אלא על ביטול תלמוד תורה.

וזה החיוב מוטל על כל אדם, בין עני בין עשיר, קטן וגדול, בריא או בעל יסורין, בכל עת ובכל שעה. בקיצור, לשמור על הקביעות
משנה ונביאים ותהלים, אם אי אפשר לו יותר על זה. במה דברים אמורים, בששת ימי החול. כל שכן וקל וחומר בשבתות וימים טובים
שאנו פנויים, שצריכים להשתדל בכל האפשר שלא נאבד אפילו שעה אחת מעסק התורה, שלא ניתנו שבתות וימים טובים לישראל
אלא לעסוק בהם בתורה (ירושלמי פט"ז משבת הל"ג).

ואתם יודעים שהמועדים ימי דין, ובפסח נידונים על התבואה (ר"ה ט"ז). ובגלל כך ומספיק מה שכבר עבר עלינו ממיעוט גשמים ולקיון
התבואה. ועכשיו כבר ריחם עלינו הקב"ה ברחמיו, אם נלך בדרכיו ונתקן מעשינו. וטובה לקראתנו בעזרת השם יתברך, אם נתקן
מעשינו ונשוב לעשות רצונו כרצונו, ולא נאבד אפילו שעה אחת מן התורה ומעבודתו בחג הקדוש הזה המקודש, ואף בשאר החגים.
וניתן לב למצוותיו יתברך ויתעלה התלויים בחג המצות, שלא נכשל באיזה איסור חס ושלוש, ונגרום רעה על שונאינו בעולם הזה
ובעולם הבא חס ושלוש.

וכבר ידעתם שאיסור חמץ בפסח במשהו. ולכן לא יסמוך אדם על אנשי ביתו ושלוחיו, אלא צריך הוא בעצמו לראות הכשר הכלים
וכיבוד הבית ושאר דיני ענייני חמץ. וללמד להמוני העם באנו באלו השורות, אף על פי שדברינו לרבותינו השלמים אך למחסור. וגם
להזכיר הרבים קצת מענייני חמץ ומצה וסדר שתי הלילות.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת הנפש והגוף
לתמר אפרת בת יחיא
בשכחע"י

לרפואת
יוסף בת משה דנין
בשכחע"י

המשך מהעמוד הקודם

מהליכות אבותינו

ההכנות למועדים מתחילות מיד בסיום המועדים אמרו חכמים (אבות פ"ב מ"ט) 'איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם וכו', ר' שמעון אומר הרואה את הנולד, ובגמרא (תמיד לב) מובא 'איזה הוא חכם, הרואה את הנולד', ע"כ. החכם חושב מראש ומתכנן את צעדיו, בכדי שביום בו יצרך לעשות דבר מה, יהיה לו הדבר בקלות בכמה שפחות קושי. ידועה מצות חכמים שצריך האדם להתלבש בבגדי צבעונין מכובדים למועדים, וכן לענגם במאכל ובמשתה. אך דברים אלו עלותם רבה ובפרט למי שהוא בעל משפחה גדולה. ע"כ עשו אבותינו בחכמה וכלכלו צעדם מראש בכל השנה. וכך כתב מוהר"ר עמרם קרח זצ"ל בסערת תימן' (עמ' ק"ב) בזה"ל:

החגים הם הזמן המוגבל לקנות בגדים חדשים, כי בחג גנאי הוא לצאת בבלויי בגדים. בעל הבית לוקח בגד פשוט, והאשה תופרת ורוקמת אותו בידיה. הכל משתדלים בכבוד החג, ומצמצמים עצמם במאכל וכסות כל ימות השנה, כדי שיכנסו לחג וכדיהם מלאים קמח וכסות שעליהם על נשיהם ובניהם ובנותיהם נקיה או חדשה, עכ"ל.

ואשרי המשכיל לילך בדרכי האבות, ויזכה ויראה שמחות רבות, ללא הוצאות כפולות ומכופלות, אשר בפעם אחת עליו נופלות.

הגדול. אלא כך אמר לו, למה אתה בוש, רוצה לומר מתעכב, כמו זיחילו עד בוש' וכמו 'כי בושש משה'. וזה אמר לו כן, לזרז אותו להגיס דעתו שלא יעשה פיסול בעבודתו מחמת היראה הגדולה שבו. וסיים ואמר לו לכך נבחרת, רוצה לומר ודאי שמחמת כך נבחרת כי ירא אלקים אתה. והוא שמפורש בקבלה (מלאכי ב. ה) 'בריתי היתה אתו החיים והשלום ואתנם לו מורא ויראני ומפני שמי נחת הוא'. וכן אמרו ברבה ראש פרשת אמור, 'יראת ה' טהורה עומדת לעד', אמר רבי לוי, מיראה שנתירא אהרן לפני הקב"ה וכה שניתנה לו פרשה זו שאינה זה ממנו ומבניו ומבני בניו עד סוף כל הדורות, ואיזו זו פרשת המת.

(משכיל הורשי' למהר"ח קרח זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

תאומים אך לא תאומים

בין המשחרים לפתחו של רבנו חיים סנואני, היה יהודי נכבד. ונשוא פנים שנמנה על עדת החסידים בירושלים, וידיו רב לו בחכמת הקבלה. בכל עת שביקר הלה אצל הצדיק זכה ללמוד תורה מפיחו, ופעם בעידן דרעוא, תימצת הצדיק באזניו במילים מועטות את כל כונות חנוכה המובאות ב"שער הכינות". עובדה זו עוררה התפעלות רבה בקרבו של היהודי, אשר השתומם מעוצם ידו החזקה של רבנו ומכושר התמצות בו הוא ניחן.

ליהודי היתה בעיה מכאיבה, זה שבע שנים חלפו מחתונתו וטרם נולדו לו ילדים. כשממע מפי רבים שברכותיו של רבנו חיים עושות פרי הילולים, הרחיב עוזו בנפשו וביקש מהצדיק שיגזור באמרי פיו שיזכה להיפקד בבנים.

רבנו, אשר היתה שעת רצון לפניו, שם את שתי ידיו הקדושות על ראש היהודי וברכו שבשנה זו, תחבוק אשתו בן זכר. ובתוך כך נטל את אצבעותיו ואמר את הפסוק "לא תהיה משכלה ועקרה בארצך וגו'", ומנה את תיבות הפסוק על גבי פרקי האצבעות.

לשמחת היהודי לא היתה גבול, והאמין שבשנה זו אכן יזכה לבן זכר, מה עוד שבאותם הימים נודמן למשכנו של האדמו"ר מתולדות אהרון שליט"א אשר אף הוא האציל לו ברכה שיזכה לבן זכר בקרוב.

החסיד שהצטיין באמונת חכמים צרופה ואמיתית, האמין באמונה שלמה בשתי הברכות אותן קיבל מצדיקי הדור, והחדיד לתודעתו שמן הסתם יולדו לו שני בנים.

ואכן זמן קצר לאחר מכן, אשתו נפקדה, וכששלמו ימי הריגה ילדה תאומים.

וכך שח אותו חסיד - "אין להכיר כלל בבנים שיחיו, כי תאומים הם, היות שקיים הבדל עצום בצורתם החיצונית ובתכונותיהם הנפשיות, האחד נולד שחום עור, שערותיו שחורות ומקורזלות, נוטה בהברת דיבורו, דעותיו, טעמו במאכלים ואפילו בחושו המוסיקלי לאחינו הספרדים ומזכיר בהליכותיו ותנועותיו את רבנו חיים סנואני, ואילו משנהו בהיר עור, שערותיו בלונדיניות וחלקות, מחבב שירים חסידיים וכל רואהו יאמר כמה דומה הוא לאדמו"ר מתולדות אהרון.

(דרך צדיקים' ח"א עמ' 382)

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

את כל נושא הטינון וז"ל (שם אות ט): לבאר ענין הטינון אעתיק מש"כ בהגהות רש"י על שו"ת פעולת צדיק ח"ג סי' קל"ה וז"ל, לטנן, פי' להרטיב וללחלה. וכך היו עושים, תולשיני עשבים הנקרא חרמ"ל אחר הצהרים (כשאין עננים), ומשימים שבכה של עשבים בקרקע, ומפורזין החטים עליהם, ואח"כ שוב משימים שבכה של עשבים ומפורזין עליהן חטין. וכן על זה האופן לפי הצורך. ומכסים אותם בשמיכות עד שיתרטבו החטים, ואח"כ מוציאים אותם להכניס לטחינה. ע"כ.

ומנהג הטינון ידוע בעיקר במחוזות צנעא ודמאר וסביבותיהם, ולא נפוץ בכל תימן. וכה כתב בספר עלי תמר (על הירושלמי מועד א' עמ' רכ"ז) שבעי"ת צנעא נהגו לטנן בחרמ"ל. ובדמאר טיננו בעשב הנקרא "סכוב", והוא יותר טוב.

וצורך הטינון כתב מהר"י"ץ בעץ חיים בזה"ל, המצה של-מצוה נהגו גם כן לטננה בעשבים, כדי שתהיה נקיה, לבנה וחשובה לכבוד המצוה וכו' יעו"ש שהעיד שכן המנהג קדום, ומטעם דלחלוחית העשב חשיבא מי פירות. וכן כתב בשו"ת פעולת צדיק שם, שהוא בכדי לעשות פת נקיה ולבנה. וסיים שם אחר שביסס את המנהג על אופנו הנכון, שעל פי זה נהגו לטנן בעשבים ואין פוצה פה עכ"ל.

וגם מהר"ד משרקי ז"ל נדרש לזה, וז"ל בשתילי זיתים סי' תס"ז (סקי"ד) אמר הכותב, במקומות אלו נהגו מימים קדמונים לטנן החטים בעשבים. והיה הדבר קשה בעיני כמה אנשים, ולא מצאו סמך למנהג זה. עד שאינה השי"ת לידינו, ומצאנו להרב פרי חדש שכתב בשם הירושלמי בזה"ל, רבי חנינא ורבי מנא, חד אמר בעשבים שרי, מטננא אסור, וחירנא מיחלף. אמר רבי חנינא בריה דר' הלל, ואפילו כמאן דאמר בעשבים שרי, בלוקטן משש שעות ולמעלה, מה דטלא פייגא מינהון, ע"כ. הנה בודאי שנתייסד מנהג זה על פי הירושלמי הזה, וכמאן דאמר בעשבים שרי. וכפירוש ר"ח בריה דר' הלל אולא סוגיא דעלמא, ואין להרים ראש נגד המנהג מעתה, עכ"ל.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

מסיבת פורים בתלמוד תורה 'עטרת חיים' היא נדבך גדול לחיזוק התורה ודברי חכמים. ראשית הוזמנו התלמידים מרצונם הנועים, לקום ולשבח את החברים לעיני כל התלמידים להרבות אחוה ושלוש כרצון אלוזיים. לאחר מכן עשו הצגה תלמידי כיתות ה-ו 'פורים סרגוסה'.

וחתמו את המסיבה

בשירים וריקודים עצומים ונלהבים.

יש לציין שביעטרת חיים מתחפשים אך ורק לדברים חיוביים וכמובן אין מביאים כלי מלחמה וכיו"ב.

שמחת תלמידי הגנים

"כסא דנחמתא"

ונגור קמיה ידידינו היקר והחשוב ה"ה ראובן אברהם הי"ו וכל המשפחה הכבודה על פטירת אם המשפחה **נורים** בת מארי הלוי **אברהם** ע"ה

האשה החשובה שזכתה להאריך ימים ושנים, והיא משרידי דור ראשוני ורע ישרים מבורכים הקימה, אשר בתשב"ד הם תומכים תעמוד לה זכותה הרבה, ובגן עדן לנפשה תהיה מנוחה את ב"ב ומשפחתה המב"ה ינחם, ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם לימוד תשב"ד השנה יזקף לזכותה, והיה עילוי גדול מאד לנשמתה נואבים יחירו את כאב המשפחה הנלהת וצוות תלמוד תורה 'עטרת חיים' וכל התלמידים

טנא מלא ברכת ה' נשגור קמיה האיי גברא רבא יקור העדה אשר לה דואג בכל עת ובכל שעה ועושה צורכי הכלל כצרכי האישיים ידידנו הנכבד והנעלה ראש וראשון לכל דבר שבקדושה חבר מועצת העיר הרב **ברק צברי** הי"ו לרגל היכנס בנו יניק וחכים **משה** נ"ו לעול תורה ומצוות

יהא רעוא שיעלה במעלות התורה והיראה ויהא מגדולי הדור הבא ומומחתיקי השמועה וכאביו המרובה חסד כאברהם עמוד החסד כן יזכה משה לבנון ולהקים ישראל בחסד ויהיה לכל ישראל לחן ולתפארת

מוקרי התורה ומכבדי מחזיקיה

הרה"ג
משה רצאבי
שליט"א
רב קק
פעולת צדיק אלעזר חי

פעולת צדיק

חכמי תימן

הרב סעדיה בן שלום האזי זצ"ל ממנהיגי הקהילה היהודית בעיר 'ערוס' שבמרכז תימן ממערב לצנעא השוכנת באמצע ההר לערך שנות תר"ל.

שמחים
לשבח את
החברים
[אין מקום
להביא את
כל התמונות]

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר משכבר הימים, אשר ממתת ידו עותן ואף מעשה אחרים, מחזק התורה במושבו ע"י קיבוץ וריבוץ תלמידי חכמים, ה"ה **איתן גרמזה הסנן** הי"ו יהא רעוא מן קדם מריה שמיא, שיוזכה להמשיך להדרים קרן התורה ולחזקה, במושבו ובכל הישגים. ויזכה שכל זרעו יהיו כמותו, מתוך אנוש ועושר ושמחה על הפנים, בבריאות איתנה ונהורא מעליא זרע ישרים וברים, תלמידי חכמים גדולים נבונים וידועים, שומרים משמרת הקודש ומסורת אבותינו הקדמונים, אכ"י"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה